

STAŘEC A HOŘE

Agáta Kestřánková

Starý Paul Haistings seděl na židli u krbu a nepřítomně zíral do tančících plamenů. Řídké bílé vlasy, které mu lehce spadaly do očí, lemovaly vrásčitý obličej, jehož rysy napovídaly, že jejich majitel prožil již mnoho, ne vždy příjemného. Paulovi hubené ruce a nohy se klepaly, až se povislá kůže na nich houpala ze strany na stranu. Stařík svíral v ruku hrnek velmi silného horkého grogu, z kterého stoupala nitka kouře. Napil se a vzpomněl si na radu lékaře, který mu alkohol zakázal. Ta myšlenka ho sice pobavila, ale neusmál se. Lehce si odkašlal a nyní vybledlé, dříve jistě velmi pěkné oči nadále upíral před sebe do ohně. Vzpomínal na noc před šedesáti léty, když dřepěl na té samé židli jako teď. Ale tenkrát se do krbu nedíval, i když nehořel ani o coul hůř než dnes. Na klíně mu totiž seděla ona a Paul jí šeptal do ucha, jak moc ji má rád. Byla to jejich svatební noc. Znovu si usrkl grogu. Pak si přihnul znovu a zjistil, že už všechno vypil. Přičichl si k hrníčku. Pocítil aroma rumu a mátového čaje. Bylo mu při tom velmi smutno. Její vlasy tenkrát voněly mátou. Pustil hrníček, jakoby byl vyroben z rozžhaveného železa a ten s třesknutím dopadl na podlahu srubu a pukl. Paul tiše zaklel, ale střepy neuklidil. Klepající rukou se natáhl k posteli pro deku. Byla totiž velmi studená noc a starému Haistingsovi se začalo ozývat koleno. Staré zranění, k čertu s ním!

Zamyslel se. Jaké by to asi bylo, kdyby tu teď seděla s ním? A kde jí je asi teď konec? Netušil. Nebyl si vlastně jist, jestli to vůbec chce vědět. Byla přece o tři roky starší, takže by jí bylo, kolik? Ano, dobrých třiaosmdesát! Třeba už ani nežije. Povzdychl si. Hubenými prsty si zajel do zbytků vlasů. Připadal si v tu kratinkou chvíli jako tenkrát, když jí pomáhal rozepnout šaty a pak chtěl vypadat starší a jako větší kavalír, než doopravdy byl a prohrábl si světácky vlasy. Paul se nevesele usmál a pohled mu sklouzl na předloktí, které se pohybem ruky nahoru mírně odhalilo. Iniciály MK. Patřily jí. Nechal si je vytetovat ještě před svatbou, skoro hned, jak se seznámili. Za ty roky, co sám strávil v Coloradských horách zapomněl mnohé, ale co se týkalo jí, jeho jediné, zapomenout nikdy nemohl. Ač si to přál a nechtěl na ni již nikdy narazit, viděl ji všude – v plápolajících plamenech, v meluzíně, která zpívala kolem domu, na

svém vlastním předloktí. Neznal ji dlouho, ale věděl toho o ní víc, než sama vůbec tušila. Milovala zelenou, měla i zelené oči, hluboké a krásné, nesnášela sladké, kdoví proč, a uměla zpívat tak krásně, až se srdce ustrnulo. Paulovi na mysli vyvstaly ještě stovky a tisíce dalších věcí, které měla ráda, nesnášela nebo uměla. Jak ji miloval a ona zmizela hned druhý rok po tom, co se vzali. Šedesát let! Taková doba. Paulovi ty roky bez ní uběhly pomalu. Dokonce by se dalo říci, že sám musel pohánět čas, aby se nezarazil v té chvíli, když ji viděl, jak odjíždí. Ležel tehdy na posteli a díval se z okna. Bylo chladné ráno a koleno ho ukrutně bolelo. Střelil se do něj při čištění zbraně. Od té doby hrozivě kulhal a to měl ještě štěstí. Pamatoval si, jak ho lehce políbila na ústa a usmála se na něj těmi svými smyslnými rtíky. Pak beze slova odešla a Paul měl v té chvíli takový podivný pocit. Netrvalo dlouho a spatřil ji, jak cválá od srubu někam pryč. Nedbaje na zraněnou nohu vyskočil z postele a odbelhal se ven před dům. Křičel za ní a prosil ji, ať se vrátí. Zastavila se a dlouhé havraní vlasy jí vlály ve větru. Smutně se na něj podívala a zvolala: „Uvidíme se, Paule. Znovu...“ Pak pobídla koně. Haistings ještě viděl, jak se k ní připojuje další jezdec, ve kterém poznal Petera, a pak už nic. Podlomily se mu nohy a v koleně mu ošklivě křuplo. Ležel tehdy na zemi a volal na ní do ochraptění. Tušil ale, co jí k jejímu činu vedlo. Několikrát týdně jezdila do města za Peterem Backem. Byl o pár let starší než ona a Paul věděl, že nejsou jen dobří přátelé. Trvalo to dlouho, už před jejich svatbou. Byl hlupák, že si ji vzal, ale jak ji miloval, miluje...

Palcem levé ruky přešel tetování. Zatlačil, pak ještě víc a víc. Kůže kolem monogramu zrudla. Paula napadla pro něj neutišující myšlenka, že jeho náklonnost k ní bude trvat tak dlouho, dokud jeho cejch nezmizí.

Za ty roky měl pár dalších žen, ale nikdy to netrvalo dlouho. Připadal si jako veliký nevěra, když je líbal a seděl s nimi u krbu, jako to dělal s ní. Vždy doufal, že se vrátí. Jedinou útěchou v jeho přesmrtné samotě byla psaní, která mu přicházela každé kulaté výročí. Nechával si je zarámovat. Na dopisech nikdy nebylo nic zvláštního. Vždy jen srdce ledabyle načmárané na kousku ušmudlaného papíru. Dopis od ní přišel vždy týden nebo dva před výročím. Asi nechtěla, aby se opozdil. Tentokráte ale nedorazilo nic. Samozřejmě, že to nic neznamenal, ale co když je už mrtvá, co když na něj zapomněla? S touto myšlenkou usnul.

Ráno ho probudil cvrlikot ptáků. Před časem je jako sentimentální stařec prosil, aby zazpívali jeho milé, aby se vrátila. Často si připadal jako blázen. Narovnal se a vzpomněl si na nedošlé psaní. Bylo mu najednou obrovsky smutno. Šedesát let, a teď nic. Mocně popotáhl a nevěděl, jestli to je z rýmy nebo z žalu.

Toho dne byla poslední možnost, aby přišel pošťák. Normálně nechodil k lidem domů a zvláště ne k těm, co bydlí tak daleko od města, ale co by ten kluk pro něj neudělal.

Měl by přijet každou chvíli. Paul se podíval na hodiny postavené na kredenci. Byl nejvyšší čas. V dáli bylo slyšet drncání vozu. Paul vyhlédl z okna. Vypadalo to, že pošťáček málem uštvě koně. Haistings se posadil na postel a vyčkával.

Brzy se ozvalo funění schvácených zvířat a zabušení na dveře. Paul otevřel. Naskytnul se mu pohled na rozcuchaného mladíka, který mu pod nos strkal několik obálek.

„Díky, Martine,“ usmál se rozechvěle Paul a převzal od chlapce poštu.

„Není zač, pane Hainstingsi,“ pokynul mu na pozdrav.

„Nechceš jít dovnitř. Vypadáš určeně, chlapče,“ nabídl mu Paul.

„Ne, ne,“ odmítl se vši zdvořilostí Martin. „Mám skluz. Vždycky se jen dívím, jak je to sem k vám daleko.“

„Dobře,“ pokýval Paul vzrušeně hlavou pošilhávaje stále po obálkách. „Jen jeď a neztrať se mi, chlapče.“ Usmál se. Martin na něj jen mávl a Paul za ním zabouchl dveře. Trhal jednu obálku za druhou. Pak se sesul na židli. Nic. Po tváři se mu skutálela slza. Někdo zase zabušil na dveře. Martin ještě něco chce? Ten prokletý holomek vždycky na něco zapomene. Paul rozčileně zalomcoval za kliku, rozrazil dveře a ucítil slastnou vůni máty.